

200706295/1.

Datum uitspraak: 17 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

- 1.
 - 2.
 - 3.
 - 4.
- appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/44339, 06/44340, 06/44341
en 06/49260 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 3 augustus 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 6 december 2005 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 10 augustus 2006 heeft de minister het daartegen door appellanten sub 3 en sub 4 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Bij onderscheiden besluiten van 14 augustus 2006 heeft de minister het daartegen door appellanten sub 1 en sub 2 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 3 augustus 2007, verzonden op 7 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, voor zover thans van belang, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 18 september 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

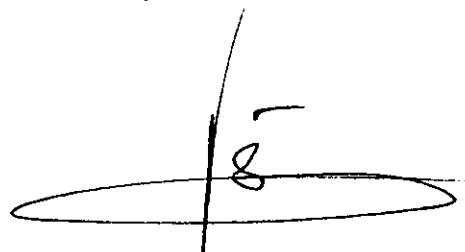
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2007

248-561.

Verzonden: 17 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
 meervoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
 jo artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/44337, AWB 06/44339, AWB 06/44340, AWB 06/44341, AWB 06/49260

V-nrs. :

Inzake : geboren op eiseres sub 1, en haar kinderen
 geboren op eiseres sub 2, geboren op
 eiseres sub 3, eiser
 sub 1 op eiser sub 2, en
 geboren op eiseres sub 4, allen van Afghaanse
 nationaliteit, wonende te Pakistar
 gemachtigde: mr. P.C.M. van Schijndel, advocaat te Den Haag,

tegen : de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder,
 gemachtigde: mr. H. Heinink, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
 van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 7 juli 2005 hebben eisers bij de Nederlandse vertegenwoordiging te Islamabad aanvragen ingediend om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met als doel "verblijf bij echtgenoot de heer (hierna: referent), respectievelijk "(verruimde) gezinshereniging met ouder(s)". Bij separate besluiten van 6 december 2005 heeft verweerder deze aanvragen afgewezen. Bij bezwaarschrift van 6 januari 2006 hebben eisers tegen dit besluit bezwaar gemaakt. De gronden van het bezwaar zijn ingediend bij brief van 8 februari 2006. Op 23 maart 2006 is referent gehoord door een ambtelijke commissie. Het bezwaar is bij separate besluiten van 10 augustus 2006 ongegrond verklaard.

2. Bij beroepsschrift van 12 september 2006 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brieven van 10 oktober 2006. Op 17 november 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 11 januari 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 januari 2007. Eisers zijn aldaar vertegenwoordigd door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig G. de Vries, tolk Dari.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

AWB 06/44337, 06/44339, 06/44340, 06/44341, 06/49260

2

1. Referent is op 17 februari 2000 Nederland binnengekomen. Hem is een verblijfsvergunning asiel verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2. Uit een rapport van Trajectadvies Werkkompas van 3 mei 2005 blijkt dat referent volledig arbeidsongeschikt is op medische gronden.

III. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of de bestreden besluiten, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kunnen houden.

2.1 De bestreden besluiten zijn besluiten omtrent de afgifte van een visum. Deze besluiten zijn genomen op basis van het Souverein Besluit van 12 december 1813. Op grond van artikel 72, tweede lid, van de Vw 2000 worden dergelijke besluiten voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep gelijkgesteld met een besluit gegeven krachtens de Vw 2000.

2.2 Een aanvraag tot het verlenen van een mvv wordt getoetst aan dezelfde criteria als die gelden bij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000.

2.3 Blijkens artikel 13 van de Vw 2000 geldt daarbij als uitgangspunt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts wordt ingewilligd, indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.4 Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

2.5 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen, indien de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

2.6 Ingevolge artikel 3.24, aanhef en onder b van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging worden verleend aan een ander familielid van een Nederlander of van een vreemdeling met rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw, dan de echtgenoot of echtgenote, de al dan niet geregistreerde partner, of het minderjarige kind, indien de vreemdeling naar het oordeel van de Minister feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven en de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister een onevenredige hardheid zou betekenen.

3.1 Verweerder heeft zich - zakelijk weergegeven - op het standpunt gesteld dat eisers niet voor verlening van de verzochte mvv's in aanmerking komen, aangezien referent niet voldoet aan het in het kader van (verruimde) gezinshereniging gestelde middelenvereiste. Hij voldoet evenmin aan de voorwaarden voor vrijstelling van dit vereiste. Niet is gebleken dat het voor referent blijvend onmogelijk is om aan de verplichting tot arbeidsinschakeling te voldoen en evenmin is het uitgesloten dat referent in de toekomst alsnog aan het middelenvereiste zal voldoen. Hierdoor is geen sprake van een uitzichtloze situatie. Voorts hebben eisers niet aangetoond dat er in hun geval sprake is van een positieve verplichting die in het kader van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten

AWB 06/44337, 06/44339, 06/44340, 06/44341, 06/49260

3

van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) tot toelating noopt. Niet is gebleken dat referent niet in Pakistan zal worden toegelaten, noch dat hij hier te lande is geworteld of dat zijn medische gesteldheid zich tegen een vertrek uit Nederland verzet. Hierdoor bestaat er geen objectieve belemmering om familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in Pakistan uit te oefenen. Evenmin is er in het geval van eisers aangetoond dat er sprake is van "*more than emotional ties*", een de normale emotionele banden tussen ouders en kinderen overstijgende, bijzondere afhankelijkheid tussen eisers en referent, noch dat de achterlating van eisers in Pakistan van een onevenredige hardheid getuigt of tot een schrijnende situatie leidt.

3.2 Eisers hebben - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen de bestreden besluiten aangevoerd. Op verweerder rust een positieve verplichting om eisers hier te lande in het kader van de ongestoorde uitoefening van het familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM toe te laten. Voorts bestaat er voor referent een objectieve belemmering om het gezinsleven met eisers buiten Nederland uit te oefenen. Referent woont al geruime tijd in Nederland, is hier geworteld en kampt met medische klachten, waardoor hij afhankelijk is van medische zorg in Nederland. Referent is hier te lande op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 toegelaten. Hierdoor kan het niet van hem worden gevergd dat hij terugkeert naar het land van herkomst, noch dat hij zich in Pakistan vestigt. In dit laatste land heeft eiser nimmer verbleven en niet is aangetoond dat hij aldaar zal worden toegelaten, respectievelijk zich, gelet op zijn medische gesteldheid, zal kunnen handhaven. Tevens blijkt uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken met betrekking tot de situatie van Afghanen in Pakistan van 15 februari 2002 en hierop volgende ambtsberichten dat Afghanen niet welkom zijn in Pakistan en dat het beleid van de Pakistaanse regering erop gericht is hen naar Afghanistan te doen terugkeren.

Eisers hebben zich verder op het standpunt gesteld dat redelijkerwijs niet valt te verwachten dat referent aan het middelenvereiste zal gaan voldoen. In dat opzicht is sprake van een uitzichtloze situatie, aangezien duidelijk is dat referent in verband met zijn taalproblemen, medische situatie, leeftijd en scholing volstrekt onbemiddelbaar is voor arbeid. Op grond hiervan is referent ook van de sollicitatieplicht en het aanvaarden van arbeid vrijgesteld. Ter zitting heeft eiser desgevraagd aangegeven dat niet in geschil is dat referent niet voldoet aan de voorwaarden voor vrijstelling van het middelenvereiste.

4. De rechtbank oordeelt als volgt.

Ten aanzien van het beroep van eiseres sub 1 en eiseres sub 4, geregistreerd onder AWB 06/44337

5. Ten aanzien van het beroep van eiseres sub 1 en eiseres sub 4 op artikel 8 van het EVRM stelt de rechtbank voorop dat de besluiten van verweerder om niet over te gaan tot afgifte van een mvv er niet toe strekken hen een verblijfstitel te ontnemen die eiseressen tot het uitoefenen van familie- of gezinsleven hier te lande in staat stelde. Eiseressen hebben immers nooit hier te lande een verblijfstitel gehad. Van inmenging in familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM is dan ook geen sprake. Op grond van vaste jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) geldt als uitgangspunt dat artikel 8 van het EVRM voor de Staat geen algemene verplichting met zich brengt gezinshereniging op zijn grondgebied mogelijk te maken door immigratie toe te staan. Teneinde de omvang van de (positieve of negatieve) verplichtingen voor de Staat te bepalen dient een belangenafweging gemaakt te worden. Bij de beoordeling van deze vraag moet een eerlijk evenwicht worden bereikt tussen de algemene belangen van de Staat die zijn gediend met het voeren van een restrictief toelatingsbeleid en de weigering van de verblijfsvergunning enerzijds en de persoonlijke belangen van de betrokken vreemdeling die zijn gediend met het in Nederland uitoefenen van het gezinsleven anderzijds. Daarbij komt aan de Staat een zekere beoordelingsvrijheid toe. In situaties waarin in verband met een relatie tussen volwassenen de bescherming van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen dient in elk geval sprake te zijn van een afhankelijkheid die de normale emotionele banden tussen ouder en meerderjarig kind overstijgt.

6. Het beleid van verweerder op dit punt is neergelegd in paragraaf B2/13.2.3.4 van de Vc 2000. Ten

AWB 06/44337, 06/44339, 06/44340, 06/44341, 06/49260

4

aanzien van de vraag of een objectieve belemmering als hiervoor bedoeld aanwezig is, vermeldt dit beleid als uitgangspunt dat indien het gezinsleven niet in het land van herkomst kan worden uitgeoefend maar mogelijk wel in een derde land en geen duidelijkheid is verschaft over de feitelijke mogelijkheden van toegang/toelating van het gezin tot dat derde land, geen objectieve belemmering wordt aangenomen. Verder vermeldt dit beleidsonderdeel als uitgangspunt dat, indien er een objectieve belemmering bestaat, de belangenafweging in het voordeel van de vreemdeling uitvalt als er sprake is van een uitzichtloze situatie, waarvan van tevoren al volstrekt duidelijk is dat nimmer aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning zal kunnen worden voldaan en waarin het vragen van inspanningen om alsnog aan de voorwaarden te voldoen zinloos is. Dit wordt slechts aangenomen indien er sprake is van een reeds in het land van herkomst bestaande feitelijke gezinsband, er geen sprake is van openbare orde aspecten, er een objectieve belemmering is om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen en de verblijfsgerechtigde hoofdpersoon 65 jaar of ouder is of volledig en blijvend arbeidsongeschikt, dan wel blijvend niet in staat is aan de plicht tot arbeidsinschakeling te voldoen.

7. In het bestreden besluit heeft verweerder overwogen dat van referent niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar Afghanistan, nu hem op grond van het traumatabeleid hier te lande een verblijfsrecht is verleend. In het bestreden besluit is voorts overwogen dat eiser zich bij zijn gezinsleden in Pakistan kan voegen. Ter onderbouwing van dit standpunt vermeldt het bestreden besluit dat niet aannemelijk is gemaakt dat referent geen toegang zal krijgen tot Pakistan. Verweerder heeft ter zitting desgevraagd verklaard dat het bestreden besluit aldus moet worden gelezen dat er, gelet op dit standpunt, geen sprake is van een objectieve belemmering voor eiser om zijn gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen.

8.1 Tussen partijen is niet in geschil dat de omstandigheid dat aan referent een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 is verleend, meebrengt dat er een objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven in Afghanistan uit te oefenen. Door eiseressen is aangevoerd dat er ten aanzien van de uitoefening van het gezinsleven in Pakistan eveneens een objectieve belemmering bestaat, gelegen in de medische toestand van referent en zijn langdurige verblijf in Nederland, de onzekerheid met betrekking tot vestigingsmogelijkheden in Pakistan, de afpersingspraktijken van de Pakistaanse politie en de kans dat door de Pakistaanse autoriteiten alsnog tot gedwongen uitzetting van referent naar Afghanistan zal worden overgegaan. De rechtbank stelt vast dat uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 15 februari 2002, waarop eiser een beroep heeft gedaan, inzake de situatie van Afghanen in derde landen blijkt dat illegaal in Pakistan verblijvende Afghanen sinds de beleidsverhanding van de Pakistaanse autoriteiten het risico lopen te worden lastig gevallen door de politie en dat er steeds vaker geluiden te beluisteren zijn dat Afghanen met uitzetting naar Afghanistan worden bedreigd. De rechtbank acht aannemelijk dat eisers vanwege hun afkomst regelmatig worden lastiggevalen door de politie, dat zij door de politie ook worden afgeperst en dat zij zich niet vrijelijk kunnen bewegen. Deze stelling vindt immers bevestiging in het door eisers genoemde en de latere algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan, alsmede in de verklaring van referent ter zitting. Verweerder heeft deze stelling voorts niet gemotiveerd weersproken.

8.2 Eisers hebben verder onder verwijzing naar hetzelfde ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken gesteld dat de Pakistaanse autoriteiten zelfstandig en in overleg met Afghanistan en de UNHCR ernaar streven gevluchte Afghanen te laten terugkeren. Ook dit vindt bevestiging in de algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan van later datum. Naar het oordeel van de rechtbank dient aan dit gegeven belang te worden gehecht, temeer nu uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van januari 2005 blijkt dat ook gedwongen uitzetting vanuit Pakistan naar Afghanistan plaatsvindt, zij het op kleine schaal.

8.3 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zijn standpunt, dat eiseressen niet aannemelijk hebben gemaakt dat referent geen toestemming zal krijgen zich in Pakistan te vestigen, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, onvoldoende heeft gemotiveerd. Uit hetgeen eiseressen hebben

AWB 06/44337, 06/44339, 06/44340, 06/44341, 06/49260

5

aangevoerd en de rechtbank aannemelijk heeft geacht blijkt immers in voldoende mate dat referent naar alle waarschijnlijkheid geen bestendig verblijfsrecht in Pakistan zal kunnen krijgen en dat, indien referent toch naar Pakistan zou reizen om daar zijn gezinsleven uit te oefenen, er een reële kans is dat referent (en zijn gezinsleden) dit land weer zouden moeten verlaten, in welk geval hun geen andere mogelijkheid rest dan zich in Afghanistan te vestigen. De rechtbank is op grond van het bovenstaande van oordeel dat het standpunt van verweerder dat van een objectieve belemmering om het gezinsleven in Pakistan uit te oefenen niet berust op een draagkrachtige motivering. In het verlengde daarvan mist het bestreden besluit, voorzover dat inhoudt dat de afwijzing van de aanvraag geen schending van artikel 8 van het EVRM meebrengt, de vereiste motivering.

9. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen is het besluit van verweerder tot weigering van de afgifte van een mvv aan eiseres sub 1 en eiseres sub 4 onvoldoende gemotiveerd en derhalve in strijd met artikel 7:12 van de Awb genomen. Het beroep wordt gegrond verklaard en de bestreden beschikking komt voor vernietiging in aanmerking.

Ten aanzien van de beroepen van eiser sub 1, eiser sub 2, eiseres sub 2 en eiseres sub 3

10. Met betrekking tot eiser sub 1 en 2 en eiseres sub 2 en 3 is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er in hun geval niet is gebleken van dermate bijzondere omstandigheden dat hun achterlating in het land van herkomst onevenredig hard zou zijn. Eisers zijn meerderjarig en hebben hun hele leven in Afghanistan, respectievelijk Pakistan gewoond, zodat zij moeten worden geacht zich aldaar staande te kunnen houden.

11. Ten aanzien van het beroep van eisers op artikel 8 van het EVRM oordeelt de rechtbank als volgt. Niet is in geschil dat er sprake is van familie- of gezinsleven tussen eisers en referent. Evenmin is in geschil dat er geen sprake is van inmenging in dit gezinsleven, nu eisers nimmer in het bezit zijn geweest van een verblijfsvergunning. Naar het oordeel van de rechtbank is niet gebleken van omstandigheden die leiden tot een positieve verplichting om eisers in Nederland toe te laten. Het volgende is hiertoe redengevend. Eisers hebben aangevoerd dat zij niet zelfredzaam zijn. Zij verblijven, aldus referent, illegaal in Pakistan en referent heeft hen, naar eigen opgave, tot juli 2006 geld overgemaakt. Daarna was hij daartoe niet meer in staat. Voorts heeft referent meegedeeld dat zijn kinderen allen gezond zijn. Uit de aldus aangedragen feiten kan niet geconcludeerd worden dat eisers in financieel opzicht geheel afhankelijk zijn van referent. Ook is niet van een andere bijzondere afhankelijkheid of emotionele binding tussen eisers en referent gebleken. Van een afhankelijkheid die de normale emotionele band tussen een ouder en een meerderjarig kind overstijgt, is dus geen sprake. De rechtbank overweegt voorts, met inachtneming van hetgeen hiervoor in de onderdelen III.5 tot en met III.9 is overwogen, dat door eisers niet aannemelijk is gemaakt dat er tevens objectieve belemmeringen bestaan voor referent om eisers in Pakistan voor kortere perioden te bezoeken en aldus inhoud te geven aan het tussen ouders en meerderjarige kinderen gebruikelijke gezinsleven. Al het voorgaande in ogenschouw genomen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de weigering om eisers de gevraagde mvv te verlenen niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

12. Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de beroepen van eiser sub 1, eiser sub 2, eiseres sub 2 en eiseres sub 3 ongegrond dienen te worden verklaard.

Ten aanzien van alle beroepen

13. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiseres sub 1 en eiseres sub 4 in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs hebben moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt per beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt

AWB 06/44337, 06/44339, 06/44340, 06/44341, 06/49260

6

322,--, wegingsfactor 1).

14. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 van de Awb wijst de rechtbank de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiseressen sub 1 en sub 4 betaalde griffierecht.

V. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/44337

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,-- (zegge: zeshonderd vierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier;
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiseressen betaalde griffierecht ad € 141,-- (zegge: honderd eenenveertig euro);

in de zaken geregistreerd onder nummers: AWB 06/44339, AWB 06/44340, AWB 06/44341 en AWB 06/49260

- verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 3 augustus 2007 door mr. H.J. Fehmers, voorzitter, mrs. M.J. Diemer en G.S. Crince le Roy, rechters, in tegenwoordigheid van mr. M.C. Groot, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

07 AUG. 2007

Conc.: MG
Coll : EW
D : B

VOOR KONINKRIJK DER NEDERLANDEN
ARRONDISSEMENTSGRIFFIER DER RECHTBANK IN ROTTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

inzake:

wonende/verblijvende te Turkije,
gemachtigde: mr P.C.M. van Schijndel

tegen

de Minister van Buitenlandse Zaken,
te 's-Gravenhage,
gemachtigde:

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

- 3 SEP 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

Geven eerbiedig te kennen:

geboren op IND-dossiernummer 0002-23-8068;
geboren op IND-dossiernummer 0002-23-8068;
geboren op IND-dossiernummer 0002-23-8068; en
geboren op IND-dossiernummer 0002-23-8068.

allen van Afghaanse nationaliteit, allen wonende/verblijvende te Pakistan, allen te dezer zake woonplaats kiezende te (2585 JT) 's-Gravenhage aan het adres Duinweg 9 ten kantore van de advocaat en procureur mr P.C.M. van Schijndel, die ten deze voor appellanten occupeert en die hierbij verklaart, door appellanten bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om namens hen het onderhavige hoger-beroepschrift in te dienen;

Dat appellanten in hoger beroep komen van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, d.d. 3 augustus 2007, verzonden 7 augustus 2007, Awb 06/44339, 06/44340, 06/44341 en 06/49280, in welke zaak de rechtbank de beroepen van appellanten, gericht tegen de beschikkingen op bezwaar van de Minister van Buitenlandse Zaken (waarbij hen ook in bezwaar een machtiging tot voorlopig verblijf met als doel gezinshereniging met hun vader werd geweigerd), ongegrond heeft verklaard;

Dat appellanten een afschrift van genoemde uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, hechten aan het onderhavige hoger beroepschrift;

Dat appellanten de navolgende grieven wensen aan te voeren tegen de voormelde uitspraak van de rechtbank:

Grief 1.

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 10 en 11 overwogen :

"10. Met betrekking tot eiser sub 1 en eiseres sub 2 en 3 is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er in hun geval niet is gebleken van dermate bijzondere omstandigheden dat hun achterlating in het land van herkomst onevenredig hard zou zijn. Eisers zijn meerderjarig en hebben hun hele leven in Afghanistan, respectievelijk Pakistan gewoond, zodat zij moeten worden geacht zich aldaar staande te kunnen houden.

11. Ten aanzien van het beroep van eisers op artikel 8 van het EVRM oordeelt de rechtbank als volgt. Niet is in geschil dat er sprake is van familie- of gezinsleven tussen eisers en referent. Evenmin is in geschil dat er geen sprake is van inmenging in dit gezinsleven, nu eisers nimmer in het bezit zijn geweest van een verblijfsvergunning. Naar het oordeel van de rechtbank is niet gebleken van omstandigheden die leiden tot een positieve verplichting om eisers in Nederland toe te laten. Het volgende is hiertoe redengevend. Eisers hebben aangevoerd dat zij niet zelfredzaam zijn. Zij verblijven, aldus referent, illegaal in Pakistan en referent heeft hen, naar eigen opgave, tot juli 2006 geld overgemaakt. Daarna was hij daartoe niet meer in staat. Voorts heeft referent meegedeeld dat zijn kinderen allen gezond zijn. Uit de aldus aangedragen feiten kan niet geconcludeerd worden dat eisers in financieel opzicht geheel afhankelijk zijn van referent. Ook is niet van een andere bijzondere afhankelijkheid of emotionele binding tussen eisers en referent gebleken. Van een afhankelijkheid die de normale emotionele band tussen een ouder en een meerderjarig kind overstijgt, is dus geen sprake.

.....
 Al het voorgaande in ogenschouw genomen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de weigering om eisers de gevraagde mvv te verlenen niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM."

De rechtbank concludeert ten onrechte: "Van een afhankelijkheid die de normale emotionele band tussen een ouder en een meerderjarig kind overstijgt, is dus geen sprake".

De rechtbank heeft vastgesteld dat appellant een verblijfsvergunning asiel verleend heeft gekregen op grond van het traumatabeleid, en dat mitsdien moet worden aangenomen dat appellant traumatische gebeurtenissen heeft moeten meemaken in Afghanistan. De rechtbank heeft ook kennis kunnen nemen van het feit dat niet wordt betwist dat de referent medische klachten heeft. De rechtbank heeft ook kennis kunnen nemen van het feit dat de referent door de uitkerende instantie arbeidsongeschikt wordt geacht op grond van medische problematiek. De rechtbank heeft kunnen vaststellen dat de referent al jaren gescheiden is van appellanten. De rechtbank heeft ook kunnen vaststellen dat de referent zeer gebukt gaat onder het gescheiden zijn van zijn gezin. Zie het verslag van de hoorzitting van de ambtelijke commissie d.d. 23 maart 2006: "Referent geeft aan dat hij dag en nacht aan hen denkt en slapeloze nachten heeft. Tevens geeft referent aan dat hij vaak alleen maar kan huilen.". Daaraan kan worden toegevoegd dat de ongehuwde dochters conform de Afghaanse cultuur en tradities sowieso afhankelijk zijn van hun vader.

Cumulatief levert dat "een afhankelijkheid (op) die de normale emotionele band tussen een ouder en een meerderjarig kind overstijgt". Tenslotte is de situatie van de referent en appellanten in het geheel niet te vergelijken met de situatie waarin normaal gezinsleven kan plaatsvinden.

Grief 2.

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 10 en 11 overwogen :

"10. Met betrekking tot eiser sub 1 en eiseres sub 2 en 3 is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er in hun geval niet is gebleken van dermate bijzondere omstandigheden dat hun achterlating in het land van herkomst onevenredig hard zou zijn. Eisers zijn meerderjarig en hebben hun hele leven in Afghanistan, respectievelijk Pakistan gewoond, zodat zij moeten worden geacht zich aldaar staande te kunnen houden.

11.

.....
 De rechtbank overweegt voorts, met inachtneming van hetgeen hiervoor in de onderdelen III.5 tot en met III.9 is overwogen, dat door eisers niet aannemelijk is gemaakt dat er tevens objectieve belemmeringen bestaan voor referent om eisers in Pakistan voor kortere perioden te bezoeken en aldus inhoud te geven aan het tussen ouders en meerderjarige kinderen gebruikelijke gezinsleven. Al het voorgaande in ogenschouw genomen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de weigering om eisers de gevraagde mvv te verlenen niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM."

De overweging dat "door eisers niet aannemelijk is gemaakt dat er tevens objectieve belemmeringen bestaan voor referent om eisers in Pakistan voor kortere perioden te bezoeken en

[REDACTED]

aldus inhoud te geven aan het tussen ouders en meerderjarige kinderen gebruikelijke gezinsleven" is gezien hetgeen de rechtbank in de rechtsoverwegingen 8.1 tot en met 8.3 heeft overwogen onbegrijpelijk. Bovendien formuleert de rechtbank een afwijzingsgrond (de referent kan appellanten voor kortere perioden in Pakistan bezoeken, en aldus inhoud geven aan het tussen ouders en meerderjarige kinderen gebruikelijke gezinsleven), die de Minister zelf niet heeft geformuleerd, en treedt de rechtbank op die wijze buiten de omvang van het geschil.

Noch in de beschikking in primo noch in de beschikking op bezwaar overweegt de Minister dat de Referent appellanten voor kortere perioden in Pakistan kan bezoeken, en aldus inhoud kan geven aan het tussen ouders en meerderjarige kinderen gebruikelijke gezinsleven. De Minister heeft het er alleen over dat de referent zich kan vestigen in Pakistan. De rechtbank formuleert ten onrechte een afwijzingsgrond die de Minister zelf niet heeft gebedigd. De rechtbank treedt op die wijze buiten de omvang van het geschil, en toetst op onjuiste wijze het oordeel van de Minister.

De rechtbank concludeert in rechtsoverweging 8.3 dat de Minister zijn standpunt, dat appellanten niet aannemelijk hebben gemaakt dat referent geen toestemming zal krijgen zich in Pakistan te vestigen, onvoldoende heeft gemotiveerd. De rechtbank overweegt dat appellanten hebben aangevoerd en de rechtbank aannemelijk heeft geacht dat de referent geen bestendig verblijfsrecht in Pakistan zal kunnen krijgen en dat "indien referent toch naar Pakistan zou reizen om daar zijn gezinsleven uit te oefenen, er een reële kans is dat referent (en zijn gezinsleden) dit land weer zouden moeten verlaten.....".

Uit hetgeen de rechtbank in rechtsoverweging 8.3 overweegt volgt niets anders dan dat het voor de referent niet mogelijk is om appellanten in Pakistan voor kortere perioden te bezoeken en aldus inhoud te geven aan het tussen ouders en meerderjarige kinderen gebruikelijke gezinsleven, en omgekeerd is het voor appellanten niet mogelijk om in Pakistan te verblijven. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 8.2, op basis van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken, terecht vastgesteld dat de Pakistaanse autoriteiten zelfstandig en in overleg met Afghanistan en de UNHCR ernaar streven gevluchte Afghanen te laten terugkeren.

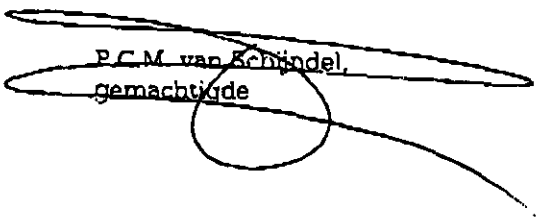
Indien de rechtbank bedoelt te zeggen dat de referent zich niet in Pakistan kan vestigen, maar dat de referent daar wel voor een kort bezoek naar toe zou kunnen, miskent de rechtbank dat appellanten géén verblijfsrecht hebben in Pakistan en dat op basis van hetgeen de rechtbank in rechtsoverweging 8.2 heeft overwogen appellanten het zeer grote risico lopen naar Afghanistan te worden verwijderd. Gegeven de vluchtelingenstatus van de referent is er een objectieve belemmering het gezinsleven voort te zetten in Afghanistan.

Met andere woorden: de rechtbank gaat eraan voorbij dat de referent géén toegang krijgt tot Pakistan, niet voor kortere en ook niet voor langere tijd, en dat appellanten géén verblijfsrecht hebben in Pakistan. Het gezinsleven kan derhalve op geen enkele wijze plaatshebben in Pakistan.

Conclusie:

Appellanten concluderen tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het beroep tegen de voornoemde beschikkingen op bezwaar van de Minister van Buitenlandse Zaken.

's-Gravenhage, 3 september 2007

P.C.M. van Schijndel,
gemachtigde

Van Dijk Van Schijndel Menheere

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Mr P.C.M. van Schijndel Mr L. van Dijk Mw Mr M.M. Menheere Mw Mr P. Scholtes

De Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State,
Hoger beroep vreemdelingen zaken
Postbus 16 113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5121	
B	- 3 SEP 2007
ZAAKNR.	
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

tevens per fax.: (070) 365 13 80

DUINWEG 9 2595 JT DEN HAAG TELEFOON (070) 354 44 24 TELEFAX (070) 354 98 04 WWW.dsmadvocaten.nl

Datum : 3 september 2007
 Betreft :
 Ons kenmerk : / Staat der Nederlanden
 Awb 06/44339
 IND-dossiernummer 0002-23-8068

/ Staat der Nederlanden
 Awb 06/44340
 IND-dossiernummer 0002-23-8068

/ Staat der Nederlanden
 Awb 06/44341
 IND-dossiernummer 0002-23-8068

/ Staat der Nederlanden
 Awb 06/49260
 IND-dossiernummer 0002-23-8068

Uw kenmerk :

Geachte heer, mevrouw,

In de bovenvermelde aangelegenheid zend ik U (per fax in enkelvoud en per gewone post in tweevoud) een hoger-beroepschrift, met daaraan gehecht de beschikking waarvan hoger beroep.

Ik verzoek U vriendelijk het hoger-beroepschrift in behandeling te nemen en mij op de hoogte te houden van de voortgang van deze zaak.

U dankende voor de ten deze te nemen moeite, verblijf ik,

Hoogachtend.

Uw d.w.,

P.C.M. van Schijndel

Rekening Oordengelden nr. 50.94.84.409 t.n.v. Stichting Behoer Oordengelden te Den Haag.

Van Dijk Van Schijndel Menheere is een samenwerkingsverband dat beroepsverenigingen omvat.
 Indere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.
 van Dijk Van Schijndel Menheere is a partnership which includes professional corporations.
 Any liability shall be limited to the amount which is paid out under our firms' professional liability insurance.

LAW
LINK
 The Global Law Group
 www.LawLink.nl